

Правилата на играта

Въпреки че повечето хора твърдят, че обичат свободата и вярват в „неотменимите“ права, те позволяват на суеверието, наречено „авторитет“, рязко да ограничи тяхната ефективност. Повечето от онова, което такива хора правят, по един или друг начин се състои в това да *молят* тираните да променят „законите“ си. Независимо, дали активисти водят кампания за или против даден кандидат, или лобират за или против дадена част от „законодателството“, те просто укрепват възприетото мнение, че подчинението пред авторитета е морална повеля.

Когато активистите се опитват да убедят политиците да намалят „данъците“ или да отменят някакъв „закон“, тези активисти мълчаливо признават, че се нуждаят от разрешение от своите господари, за да бъдат свободни. И човекът, който се кандидатира на избори, обещавайки да се бори за народа, иска да каже също, че решението за това какво ще бъде позволено на простолюдието да прави, зависи от онези във „Властта“. Както казва Даниел Уебстър: *„Има хора от всички възрасти, които имат намерение да управляват добре, но те имат намерение да управляват; те обещават да бъдат добри господари, но те имат намерение да бъдат господари“*. Някои активисти изразходват огромно количество време, пари и усилия за това да молят своите господари да променят заповедите си. Много от тях дори се престарават да изтъкват, че „работят в рамките на системата“ и че не подкрепят нищо „незаконно“. Това показва, че, независимо от недоволството им от онези, които са на власт, те все още вярват в мита за „авторитета“ и ще съдействат на „законната“ несправедливост, докато не убедят господарите да променят правилата – за да се „узакони“ справедливостта. Макар че очакваното послание на

дисидентите може да бъде, че те не одобряват онова, което правят господарите, истинското послание, което изпращат всички политически движения до онези, които са на власт, е: *„Бихме искали да промените своите заповеди, но ще продължим да се подчиняваме, независимо от това, дали ще направите това или не“*. Истината е, че човек, който се опитва да постигне свобода, като моли онези, които са на власт, да му я дадат, предварително се е провалил, независимо от отговора. Да молиш за благословията на „авторитета“ означава да приемеш, че единствено *господарят* трябва да направи избора, което означава, че вече си роб по дефиниция.

Някой, който моли за по-ниски „данъци“, негласно се съгласява, че от политиките зависи колко от това, което изкара с труд, човек може да задържи за себе си. Някой, който моли политиките да не го обезоръжават (чрез „оръжен контрол“), признава по такъв начин, че от господаря зависи, дали да остави човека да носи оръжие или не. Всъщност, онези, които лобират пред политиките да уважават всички „неотменими права“ на хората, изобщо не вярват в неотменимите права. Права, които изискват одобрение от „Властта“, не са неотменими и дори не са права. Те са привилегии, дадени или отнети по хрумване на господаря. И онези, които имат позиции във властта, знаят, че няма какво да се боят от хората, които не правят нищо, освен патетично да молят за свобода и справедливост. Колкото и високо дисидентите да говорят за това, че „търсят“ правата си, посланието, което всъщност изпращат, е: *„Съгласни сме, господарю, че от теб зависи какво можем и какво не можем да правим“*.

Това основно послание може да се открие във всички видове дейности, които погрешно биват представяни за форми на съпротива. Например, хората често се включват в

протести пред сградите на „Властта“, като носят плакати, скандират лозунги, а понякога дори участват в насилие, за да изразят своето недоволство от това, което правят господарите. Обаче, дори и такива „протести“, до голяма степен, не правят нищо друго, освен да *укрепват* авторитарното управление. Демонстрациите, гражданското неподчинение, протестите и т. н., са предназначени за това да изпратят послание на господарите, като целта е да бъдат убедени господарите да спрат да извършват злини. Но това послание означава още, че от господарите зависи какво могат да правят хората, което става самосбъдващо се пророчество: когато хората се чувстват задължени към някакъв „авторитет“, те *са* задължени към този „авторитет“. *Цялата* власт на хората от „Властта“ произтича от факта, че техните поданици си *въобразяват* за тях, че имат власт.